

Jamsai

風 裏 錄

2

ตื่นเสียที
จะไม่มีทายาทแล้ว!

เทียนหฺรูอวี่ 天如玉 เจียน
ถึงเจวียน เปา

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่คุณใช้มอบใจให้ฉัน

ความคิดเช่นนี้เพิ่งจะผุดขึ้นในใจ นิ้วมือขวาของนางก็พลันยกขึ้นมาแตะบนสาบเลือดแล้ว เพียงพลังเทพแตะผ่าน อภรณ์สวรรค์ก็หลุดก็กลับมาเหมือนใหม่

เมื่อมือขวายับต่อขึ้นมาลูบไล้พวงแก้ม คราบโลหิตบนดวงหน้านางก็เลื่อนหายไป ครั้นลูบต่อไปยังเรือนผมและลำคอ ความรู้สึกเดิมที่คล้ายมีของหนักถ่วงอยู่บนศีรษะกับมีเปลือยหนา เคลือบอยู่บนร่างก็สลายหายไปตามลำดับ เฝิงจงให้รู้สึกเบาสบายไปทั่วร่าง จึงพริ้มตาระบาย ลมหายใจราวกับได้ปลดเปลื้องภาระหนักอึ้ง

มือขวายังคงได้เรื่อยลงมาตามลำคออย่างแช่มช้ำนุ่มนวล ผ่านข้างกระดูกไหปลาร้าจนกระทั่ง สอดลึกเข้ามาในสาบเลือด ทันทันที่เคลื่อนต่อลงมาบ้องบนส่วนที่นูนเด่นและนิ่มนุ่มนั้นไว้ ใจกลางฝ่ามือขวาก็พลันร้อนระอุผ่าว ดวงตาของสาวน้อยลืมขึ้นทันใด พร้อมกับใช้มือซ้ายยกคดทับมือขวาไว้อย่างรวดเร็วจึง "นี่เจ้าลูบตรงไหนอี!"

ชี้วงกระแอมแห่งๆ อยู่ในก้นบึ้งหัวใจนาง 'พลังมือนะพลังมือ เป็นเพราะข้ากำลังจัด คราบโลหิตให้เจ้าอยู่หรอกระนะ'

"ไม่ต้องแล้ว" เฝิงจงตบไล่มือขวาไปหนึ่งจุด ครั้นตบเสร็จรู้สึกเจ็บจึงค่อยตระหนักได้ว่า มือนั้นก็เป็นมือของตนเอง มุมปากจึงเบ้ชนิดๆ อย่างช่วยไม่ได้

มากกว่ารัก

ตื่นเสียที่จะไม่มีทายาทแล้ว! 2

เทียนหูอวี่ เซียน ถัวเจวี่ยน เปา

《风哀录》 Volume 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 天如玉 Tian Ru Yu

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(BeijingJinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2518-5

ภาพประกอบ 米朱弗玄

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พินพูน

กรุณาชมอมสลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เป็นอย่างไรงันบ้างคะ กับการผจญภัยของเฟิงจงในเล่มแรก ทั้งสามพิภพนี้ วุ่นวายอลหม่านกันจริงๆ เหล่าเทพเซียนก็ช่างเอาแต่ใจกันเหลือเกิน และคาดว่าทุกท่านคงสัมผัสได้ถึงความปุกปุยน่ารักน่าหยิก และเสียงร้องเล็กๆ ของบรรดาตัวละครภายในเรื่องกันด้วยใช่ไหมคะ

มาถึง 'ตื่นเสียทีจะไม่มีทายาทแล้ว! 2' แล้ว ครั่งนี้เฟิงจงต้องยืมวิสุทธิโลหิต เพื่อฟื้นฟูความเป็นเทพ เพราะนางกำเนิดมาจากวิสุทธิโลหิตของมหาเทพหนึ่งว่า ซึ่งเป็นมหาเทพบรรพกาลที่ในยุคนี้ไม่มีผู้ใดมีพลังเทียบเท่ากับท่านได้เลย ฉะนั้นนางจึงมุ่งหวังที่จะยืมวิสุทธิโลหิตจากบรรดาเทพเซียนหลายๆ คน และการยืมนี้ก็จะให้กำเนิดทายาทออกมาด้วย บรรดาเทพเซียนทั่วทั้งสวรรค์ต่างก็พร้อมจะเสนอตัวมอบวิสุทธิโลหิตให้ แต่กลับมีเทพบางคนที่เจ้าเล่ห์เพทุบาย ทำให้แผนการยืมวิสุทธิโลหิตของเฟิงจงครั้งนี้ต้องปั่นป่วน!

สุดท้ายเฟิงจงจะฟื้นคืนความเป็นเทพมาได้หรือไม่ และจะมีอุปสรรคใดมาทำให้การฟื้นฟูพิภพมนุษย์ของเฟิงจงต้องชะงักลงไปอีก ทุกท่านคงอยากอ่านต่อกันแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เฟิงจง มหาเทพบรรพกาล ถือกำเนิดจากเมล็ดพันธุ์ที่หล่อเลี้ยงด้วยวิสุทธิโลหิตของมหาเทพหนึ่งว่า มีตำแหน่งจงเส้นเป็นผู้ควบคุมและดูแลการกำเนิดเติบโตของสรรพชีวิต
- * ซีกวง ทายาทมหาเทพบรรพกาล มีธาตุไฟ ตำแหน่งตงจวิน เป็นผู้ควบคุมอาทิตย์ขึ้นอาทิตย์ตก ชายหนุ่มรูปงาม ขุดตำผมตำ ความสามารถพิเศษคือมีร่างพหุภาค
- * อวิภู มหาเทพบรรพกาล ตำแหน่งหมิงเส้น คุมตำหนักยมโลก เคยฝึกตนกับมหาเทพหนึ่งว่า ชอบพอเฟิงจงตั้งแต่เด็ก
- * ปริมาจารย์บูเหอ เขียนที่บำเพ็ญมาจากมาร อาศัยอยู่ที่ด่านบูเหอในทั้งกุ้อารูธประจำกายคือพิณ
- * เอ้าสื่อซาน มังกรวารีแห่งทะเลบูรพา เก่งกาจเรื่องต่อสู้ มีนิสัยลามก หากสัมผัสโดนกเขาบนหน้าผากจะทำให้พุดติดอ่าง
- * เทพธิดากานยวน มารดาของซีกวง ผู้ดูแลทิวเขากานยวน มีโอบมารพั่วพันกายมานับพันปี
- * ภูซ่านจิวหลิง หัวหน้าเผ่าจิ้งจอกเก้าหางแห่งชิงชีว สหายของเฟิงจง มีนิสัยเป็นมิตร

* ภูซางชีวชีว

เขียนจิ้งจอกเก้าหาง หลานสาวของภูซางจีวหลัง
นิสัยซุกซนเหมือนเด็ก

* ชิงเสวียน

เทพวิหคความที่เเกิดพร้อมกับชิงหลี่ เก่งเรื่องโอสถ
ลูกกลอน รักชิงหลี่ ฟ่านักที่เกาะฝั่งไหล

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

21

ทั้งคู่อำนาจบริเวณใหญ่โตยิ่ง แม่เหล่าเทพเซียนจะมากันมิใช่น้อย ทว่าการจะหาตัวชิงหลิให้พบก็มีไ้เรื่องง่ายเลย ผิดกับฉือวินที่จะอย่างไร ก่อนหน้านั้ก็ร่วมมือกับชิงหลิมาเป็นเวลานาน เพื่อป้องกันไม่ให้ถูกอีกฝ่าย สลัดทิ้ง เขาจึงเคยใช้สารพัดหนทางกระทั่งมีวิธีการเฉพาะตัวในการต้อง ตามรอยชิงหลิ

เมื่อดวงตะวันคล้อยสู่ทางตะวันตก ทั้งคู่ที่อยู่สุดเขตบูรพาก็ตกอยู่ ท่ามกลางแสงอัสดงก่อนที่อื่น ๆ

ฉือวินแตะปลายเท้าลงบนยอดกิ่งไม้พรางสังเกตดูเงาร่างสี่คราม สองสายที่อยู่ตรงช่องเขาเบื้องหน้า ชิงเสวียนกำลังเฝ้ารักษาอาการให้ชิงหลิ ดูจากสภาพของชิงหลิแล้วดีกว่าที่เขาจินตนาการไว้พอสมควร อย่างน้อย ท่าทางก็ไม่คล้ายกำลังจะขาดใจตาย ทั้งสองเหมือนเพิ่งจะโผล่ออกมา รวกับพริบตาเดี๋ยวก็นำปรากฏกายอยู่ตรงนั้นแล้ว

ก่อนหน้า^{นี้}ซึ่งเสวียนบอกว่าจ้งเสินสามารถยืนยันความบริสุทธิ์ให้ซึ่งหลี่ได้ เขาจึงเดาว่าซึ่งหลี่น่าจะพบกับจ้งเสินแล้ว ทว่าเมื่อลอบตามมาถึงที่^{นี้} ไฉนกลับไม่พบเห็นจ้งเสินเลยเล่า

หาก^{นี้}อยู่^{นาน}จะต้องถูกซึ่งหลี่พบเห็นเข้าแน่ ฉื่อวินจึงทะยานร่างเหยียบขึ้นไปบนเมฆ จากนั้นก็ลอบขี่เมฆมองหาไปรอบบริเวณ^{นี้}ที่^ยวหนึ่ง ทว่าจนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นเงาร่างของจ้งเสินเสียที หรือเขาจะคิดมากไปแท้ที่จริงนางไม่ได้อยู่กับพวกซึ่งหลี่เลยสักนิด

"ท่านเซียนฉื่อวิน!" มีเสียงดังกังวานร้องเรียกเขาแต่ไกล

ฉื่อวินหันหน้ามองไปก็พบว่าตรงขอบฟ้ามีเทพเซียนกลุ่มใหญ่ลอยพลิวมาทาง^{นี้}

เมื่อมาถึงตรงหน้าแล้วผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มก็ถือกระบี่สอบถามเขา "พบเห็นซึ่งหลี่แล้วหรือไม่"

ฉื่อวินกวาดตามองพวกเขาเหล่านี้ปราดหนึ่ง อีกฝ่ายท่าทางดูต้นประหนึ่งนำหลากถาโถมเยี่ยง^{นี้} หากพบตัวซึ่งหลี่แล้วเกรงว่าจะต้องได้เห็นเลือดเป็นแน่ เขาจึงส่ายหน้าปฏิเสธ

อีกฝ่ายเอ่ยอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "ช่างน่าแค้นใจนัก ทั้งที่ได้ยินเสียงเขาแล้วแท้ๆ แต่พอหลุดไปถึงกลับไม่เห็นร่องรอยเสียได้ จนปาน^{นี้} ก็ยังหาเขาไม่พบเลย!"

ฉื่อวินกล่าว "ใครๆ ก็รู้ว่าบ้านเกิดของซึ่งหลี่อยู่ที่ฝั่งไหล เขาต้องคาดเดาได้ว่าพวกเขาจะตามมาทางตะวันออก บางทีเขาอาจตั้งใจทำที่^{ว่า}เหมือนมาที่^{นี้}แต่ที่จริงหลบเลี่ยงพวกเราไปทางอื่นก็เป็นได้ ถึงอย่างไรเขาก็สูญเสียชีวิต^{นี้}ในการประลองไปแล้ว ทุกท่านไยต้องตามล้างตามฆ่า

เช่นนี้ด้วยเล่า"

เทพเซียนเหล่านี้ส่วนมากก็เพียงแต่บันดาลโทษแค้นชั่ววูบ จึงถูกปลุกระดมให้มาล่าสังหารชิงหลี บัดนี้เมื่อค้นหาเป้าหมายไม่พบหนแล้ว หนเหล่านี้ล้วนหมดความอดทน ครั้นได้ฟังฉือวินกล่าวเช่นนี้อีก ปริบตาก็มีเทพเซียนเกินครึ่งคิดจะถอนตัวจากไปแล้ว ทว่าก็ยังมีส่วนที่กังวลว่าชิงหลีจะรุกกลับมาได้ใหม่ จึงพากันมองฉือวินด้วยความลังเล

"เช่นนั้นที่ท่านเขียนฉือวินมาถึงที่นี่ มิใช่เพื่อจะเอาชีวิตชิงหลีหรืออย่างไร"

ฉือวินเอ่ยกลับหัวเราะ "การประลองบนพิภพสวรรค์จะเริ่มต้นขึ้นอยู่แล้ว ข้ามาเพื่อจะเร่งทุกท่านให้รู้ดกลับไปต่างหาก อย่าได้ผัดเวลาเสีย"

เขาพูดพลางชี้เมฆนำหน้าไปทางพิภพสวรรค์ก่อนใคร เช่นนี้เองเหล่าเทพเซียนถึงได้พากันติดตามมา

เห็นที่คงจะไม่มีโอกาสค้นหาจ่งเสินอย่างละเอียดแล้ว ฉือวินลอบทอดถอนใจ เดิมที่ยังวาดหวังจะอาศัยการเข้าประลองของชิงหลีเพื่อปูทางให้ตนเองเสียหน่อย นึกไม่ถึงสักนิดว่าจะเกิดเหตุไม่คาดฝันนี้ขึ้นมาได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว อย่างนั้นก็ให้ชิงหลีแบกหม้อดามดโอกาสที่จะชวงชิงจ่งเสินไปแล้วกัน แต่ไม่เห็นจำเป็นต้องทำร้ายเขาถึงชีวิต เพียงเพื่อโอกาสที่จะได้สู้บอดทายาทเลย เทพเซียนพวกนี้ก็ช่างกระไร ถูกจิตมารครอบงำกันไปหมดแล้วหรือ

ทางด้านของด่านบูเหอ เสียงโครมสนั่นหวั่นไหวนั้นไม่ได้เกิดขึ้น

เพียงแค่ว่าครั้งเดียว เฝิงจงที่อยู่ในถ้ำจึงถูกรบกวนจนฟื้นตื่นมาจนได้ พอสองตาสีเข้มขึ้นก็เห็นแต่ขงจื้ออยู่เบื้องหน้าสายตา ทันทีที่เห็นนางตื่นแล้ว มันก็รีบร้อง "พู่พู่ชื่อชื่อ..." พุดอะไรสักอย่างไม่หยุด

เฝิงจงเหลียวมองรอบหนึ่งแล้วก็ยังไม่พบภูษานสีอฟ้า ด้วยกังวลว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเขา นางจึงรีบลุกขึ้นมองออกไปเบื้องนอก

ภายใต้แสงอัสดงที่เหลืออยู่เพียงริ้วเดียว ผู้เปลี่ยนกำลังสะบัดหางของมันเป็นไฟไล่พื้นหุบเขาครั้งแล้วครั้งเล่า เสียงดังสนั่นนี้ก็มีต้นตอมาจากมันนี่เอง แม้มันจะดูอ่อนล้าอย่างมาก หางที่พัดลงพื้นแต่ละครั้งก็เชื่องช้าลงไปเรื่อยๆ แต่น่าแปลกที่ท่าทางของมันกลับไม่ทุกข์ทรมาน เช่นตอนแรกแล้ว ไอมารที่อยู่รอบกายก็ถูกสะกดลงไปแล้วเช่นกัน

เฝิงจงรู้สึกว่ามันร่างของผู้เปลี่ยนคล้ายเปี่ยมล้นด้วยปราณวิเศษที่ไม่ธรรมดาอย่างหนึ่ง และปราณวิเศษนี้เองที่กำลังชักนำไอมารออกจากร่างของมันผ่านการสะบัดพัดหาง เฝิงจงจึงรีบยื่นคทาหม่อมมังกร์ไปตรวจสอบทางนั้นจากระยะไกล และสิ่งที่ค้นพบก็ทำให้นางชะงักไปอย่างช่วยไม่ได้ ปราณวิเศษบนร่างของมันถึงกับมาจากองค์เทพหมื่นบรรพต

ไม่แปลกที่พู่เสอตัวนี้จะมีโชคถึงขั้นนี้ได้ คาดว่ามันยึดครองสถานที่นิทราขององค์เทพหมื่นบรรพตมาเป็นเวลานานแล้ว จึงอาศัยปราณวิเศษของเขามาบำเพ็ญตนจนก้าวหน้าได้เช่นนี้

เดิมทีเฝิงจงวาดหวังให้มันใช้เรี่ยวแรงจนหมดสิ้นก่อนแล้วค่อยไปจัดการมัน ตอนนี้อย่างไรจะปล่อยให้มันหลุดพ้นจากไอมารได้ คทาหม่อมมังกร์ในมือนางพลันซึ่ลงไป ปราณชีวิตก็ซัดตรงไปทางนั้นทันใด ผู้เปลี่ยนถูกคุกคามจนต้องถอยร่น ปราณวิเศษบนร่างของมันก็ขาดตอน

ลงไปด้วย ไอมารจึงพุ่งกลับออกมาในทันที

ผู้เปลี่ยนเดือดตาดเป็นการใหญ่ "นางเด็กเมื่อวานขึ้น เจ้าหนูจึงจอก
นั้นชวยตอนที่ข้าไม่สบายทอดทิ้งเจ้าหนีเอาตัวรอดไปแล้ว เจ้าตัวคนเดียว
ยังจะกล้ารนาหาที่ตายอีก!"

เพิงจงฟังแล้วกลับรู้สึกโล่งใจ วาจานี้ชี้ชัดว่าไม่ได้เกิดเรื่องกับ
ภูชานสี่อพง

ผู้เปลี่ยนอ้าปากพ่นน้ำพิษมาระลอกหนึ่ง เพิงจงรีบหลบเลียยง
ก่อนจะพบว่าน้ำพิษเพียงหยดอยู่ที่ปากถ้ำ รวากับถูกอะไรบางอย่าง
สกัดไว้ กระนั้นกลิ่นของน้ำพิษก็ยังไม่อาจสกัดกั้นไว้ได้ ยิ่งเมื่อผสมเคล้า
กับกลิ่นเหม็นสาบภายในถ้ำก็ยิ่งทำให้ผู้อื่นแทบจะอาเจียนออกมา นาง
ใช้มือข้างหนึ่งป้องปากและจมุกไว้พลางยื่นขวางอยู่เบื้องหน้าขงฉี
แม้นางจะใช้ปรารถชีวิตทำความสะอาดถ้าไปรอบด้านแล้ว แต่ก็ยังรู้สึก
ไม่สบายอยู่นั่นเอง

ทันใดนั้นเสียงพิณอันกังวานเปี่ยมด้วยพลังก็ดังเข้ามากระทบจิตใจ
ประหนึ่งได้นำฟูไสชวยชะล้าง ทำให้จิตใจของนางพลันสงบมั่นคง

ผิดกับผู้เปลี่ยนที่แผดเสียงร้องโหยหวนหนึ่งหน ก่อนจะตวาดกร้าว
ด้วยโทสะ "ปรมาจารย์บูเหอ! เจ้าเฒ่าหนึ่งเหนียว ถึงกับกล้าลอบกัดข้า
เชียวหรือ!"

เพิงจงซ่อนตามองออกไป นางเห็นผู้เปลี่ยนกำลังกระหน่ำโจมตีได้
ยอเขาฝั่งตรงข้ามอยู่ บนยอดเขามีบุรุษชุดสีเทาผู้หนึ่งนั่งเป็นสง่าอยู่
ตรงนั้น ใบหน้าของเขาหันเข้าหาดวงตะวันที่กำลังตก มือบรรเลงพิณยาว
ที่วางอยู่บนตัก มองดูแต่ไกลเห็นเขามีเรือนผมหงอกขาว ผิวพรรณเหี่ยวย่น

ทว่าน้ำเสียงกลับใสเย็นระรื่นหู "ข้าผู้เฒ่าหมายจะเอาชีวิตเจ้ามานานแล้ว เจ้าไซ้เพิ่งจะรับรู้เป็นครั้งแรก"

ผู้เหี้ยนระเปิดโทสะ ตีตรางขึ้นฉกใส่เขา

เพียงปรมาจารย์ปู่เหอสะบัดมือ เสียงพิณก็พลันฮึกเหิมเร้าอารมณ์ ผู้เหี้ยนไม่ทันฟังไปถึงเบื้องหน้าเขาก็ถูกเสียงนั้นกระแทกปลิวละลิวร่วงตกลงไปในหุบเขาแล้ว บนลำตัวงูปรากฏบาดแผลขึ้นแผลแล้วแผลเล่า มันบิดร่างเง่าๆ ไม่หยุด ทว่าอ่อนระโหยโรยแรงแต่แรกแล้วจึงไร้กำลังจะต่อต้านการจู่โจมนี้

ยิ่งเสียงพิณขึ้นสูง บาดแผลก็ยิ่งสาหัสตาม ผู้เหี้ยนค่อยๆ หนึ่งไปจนไม่ขยับเขยื้อนอีก ทำทางจวนจะไม่ไหวแล้ว

ฉยงฉีพลันกระโดดมาหาเฟิงจงอย่างตื่นเต็นอยู่บ้าง มันกลายร่างเป็นตัวเต็มวัยแล้วมองนางด้วยอาการอยากจะพุ่งปรือออกไปประเดี๋ยวนี้

"งูตัวใหญ่ยักษ์ปานนี้เจ้าก็ยังไม่อยากจะกิน?" เฟิงจงส่ายหน้าอย่างเอือมระอา "ไปเถอะ กินน้อยๆ หน่อยก็แล้วกัน"

ฉยงฉีให้ร้องอย่างร่าเริงแล้วพุ่งพรวดออกจากถ้ำไป ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงร้องครวญครางของผู้เหี้ยนดังขึ้นหนึ่งหน จากนั้นก็ไม่มีเสียงใดๆ อีก คาดว่ามันน่าจะถูกฉยงฉีกัดคอขาดไปแล้ว

ทว่าไม่ทันไรฉยงฉีก็บินกลับขึ้นมาในอาการคอคดห่อเหี่ยวอย่างที่สุด เฟิงจงอดประหลาดใจไม่ได้ จึงก้มศีรษะมองลงไปในหุบเขา บัดนี้ร่างอันใหญ่ยักษ์ของผู้เหี้ยนได้สลายกลายเป็นโคลนเลนกองหนึ่งแล้ว พื้นหุบเขาทั้งหมดก็ล้วนหลอมรวมกลายเป็นบ่อโคลน สวาน้อยตะลึงงันก่อนที่ความยินดีปรีดาจะผุดขึ้นในใจ นางรีบพลิกกายขึ้นนั่งบนหลังของ

ฉยงฉี่ จากนั้นก็ดับหลังให้มันร้อนลงไปทีข้างบ่อโคลน

บ่อโคลนนี้นี้คือของวิเศษเฉพาะตัวขององค์เทพหมื่นบรรพตนั่นเอง กาลก่อนละแวกที่พำนักของเขาจะต้องมีบ่อโคลนเช่นนี้เสมอ โคลนวิเศษในบ่อนี้สามารถขจัดป्राณอันชั่วร้ายในกายได้ เพราะเหตุนี้นางจึงได้คิดจะพาชิงหลี่มาหาเขาที่ทังกู๋ นี้ก็ไม่ถึงว่าหลังจากผู้เสียชีวิตแล้ว มันจะสลายกลายเป็นบ่อโคลนนี้อีก

เห็นที่ว่่าก่อนหน้านี้นางจะคาดเดาไม่ผิด เป็นเพราะผู้เสียชีวิตป्राณวิเศษขององค์เทพหมื่นบรรพตจึงบำเพ็ญตนจนก้าวหน้าถึงขั้นนี้ได้ บางทีมันอาจจะถือกำเนิดในบ่อโคลนนี้อีกด้วยซ้ำ

บนร่างชิงหลี่มีป्राณอินบางส่วนที่ยังขจัดไปไม่หมด บนร่างเทพธิดากานยวนก็มีไอมารที่แม้ไม่อาจกำจัดให้สิ้นซาก ทว่าดูจากการกระทำของผู้เสียชีวิตแล้วก็น่าจะสะกดไอมารนั้นลงได้ ดังนั้นโคลนวิเศษนี้จึงเป็นของที่ดียิ่ง เฟิงจงหยิบถูงฟ้าดินออกมาจากอกเสื้อ เตรียมจะเก็บโคลนวิเศษขึ้นมาจำนวนหนึ่ง ทว่าเสียงพิณพลันดังมากกระทบโสตเสียก่อน เสียงนั้นถึงกับผลัคนางออกไปหลายก้าวต่อหน้าต่อตา

"บ่อโคลนนี้นี้เป็นของข้าผู้เฒ่า คนนอกอย่าได้คิดฝันจะแตะต้อง!"

ปรมาจารย์บู๋เหอที่อยู่บนยอดเขาฝั่งตรงข้ามเก็บพิณไปสะพายไว้บนแผ่นหลังแล้วเห็นร่างตามลงมา เขาหยิบกล่องเล็กใบหนึ่งออกจากแขนเสื้อโดยไม่แม้แต่จะชายตาแลนาง ทันทันที่เปิดฝาหิ้งกล่องไปทางบ่อโคลน โคลนในบ่อก็ถูกดูดเข้าไปไม่ขาดสาย ไม่ว่าจะบรรจุเท่าไรก็ไม่เต็มกล่องอีกด้วย

เฟิงจงหน้าขมึนลงทันใด "ปรมาจารย์ผู้นี้วางอำนาจเกินไปแล้วหรือไม่

ฟังจากที่ปีศาจจิ้งจอกสนทนากับท่านก่อนหน้านี้ เห็นชัดว่าท่านเคยประมือกับมันมาหลายครั้งแล้ว เหตุที่ครั้งนี้มันถูกท่านสังหารได้อย่างง่ายดายก็เพราะมีความชอบของข้ารวมอยู่ด้วย เช่นนี้แล้วโคลนนี้ไม่สมควรจะแบ่งให้ข้าสักหน่อยหรือ"

ปรมาจารย์ปู่เหอเหลือบมองนางปราดหนึ่ง ทว่าไม่หยุดมือแต่อย่างใด "ผู้เหลียนบำเพ็ญตนสำเร็จโดยอาศัยปราณวิเศษขององค์เทพหมื่นบรรพต ด้วยพลังตะบะหลายพันปีของมัน เจ้าเป็นเพียงมนุษย์อาศัยสิ่งใดมาขอรับความดีความชอบ"

"อดีตข้าคือจิ้งเสินศิษย์ของมหาเทพหนึ่งว้า"

"หืม?" ปรมาจารย์ปู่เหอกวาดสายตาไปยังคทาหมอนมังกรในมือนางก่อนจะคลี่ยิ้มจนใบหน้ายับย่น "ข้าผู้เฒ่าได้ยินมาว่าจิ้งเสินสามารถสืบทอดทายาทได้ หากเจ้ายอมสืบทอดทายาทให้ข้า ข้าก็จะพิจารณาดูสักหน่อย"

"บังอาจนัก!" นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เฟิงจงมาเยือนทั้งคู่ ทว่านี่กลับเป็นครั้งแรกที่นางรู้ว่า มีปรมาจารย์ปู่เหออยู่ที่ด่านปู่เหอแห่งนี้ ข้ายังเป็นพวกที่กำลังรีบเสาะหาไร้มารยาที่ยัง พอนางจรดนิ้วทำมูทรา ฉวยฉีกก็กระโจนใส่เขาทันที

ปรมาจารย์ปู่เหอสะบัดแขนเสื้อโอบวงรุกไล่ระลอกหนึ่งเพื่อสกัดฉวยฉีกออกไป พร้อมกันนั้นยังหอบเอาร่างเฟิงจงมาถึงเบื้องหน้าของเขาแล้วหัวเราะแผ่วเบา "หรือว่าจิ้งเสินบังเกิดที่ข้าผู้เฒ่าสูงวัย?"

ขณะที่คทาหมอนมังกรในมือเฟิงจงจ่ออยู่บนหัวไหล่ของเขา นางก็เห็นสองตาที่ไม่ขุ่นมัวเลยสักนิดคู่ที่นั่นแผ่วไว้ซึ่งกลิ่นอายชั่วร้ายเล็กน้อย ผิดกับบรรพตที่มีปราณเขียนบริสุทธิตี ความรู้สึกนี้กลับตรงกันข้ามกับ

ความรู้สึกแรกที่นางมีต่อฟางจวินเยี่ยโดยสิ้นเชิง นางจึงคาดเดาว่า "หรือท่านเป็นเซียนที่บำเพ็ญตนมาจากมาร?"

"ช่างสมกับเป็นจิ้งเสิน กระทั่งความเป็นมาของข้าผู้เฒ่าก็ยังไม่ยอมออกข้ายังชมชอบเจ้ามากขึ้นแล้วสิ"

โทสะของเฟิงจงปะทุขึ้นอีกครั้ง เถาวัลย์จากคทาหมอนมั่งกรัดพันหัวไหล่ของเขาเอาไว้ หมายถึงร่างเขาออกไป แต่ไม่นึกว่าปรมาจารย์ปู่เหอกผู้นี้จะมีดวงจิตที่กล้าแข็งยิ่ง ถึงกับยิ้มแฉ่งมาลูกลมกลับ จนทำให้นางถูกแรงสะท้อนจนร่างร่วงลงกลางบ่อโคลนนั่นพอดีพอดี

โคลนแทรกซึมทั่วกายนางในพริบตา ฉงฉีบินมาช่วยดึงนางขึ้น ทว่ามันถูกเสียงพิณของปรมาจารย์ปู่เหอกกระแทกจนต้องถอยออกไป

เขานั่งขัดสมาธิที่ข้างบ่อโคลน วางพิณลงบนตักแล้วดีดบรรเลงอย่างเนิบช้า "ข้าผู้เฒ่าก็มีใช้พวกไม่รู้จักระหว่างอารมณ์หวนซึ่ง วันนี้นำจะขอบรรเลงลำน่า 'เฟิงเกี้ยวหวง'* ของพิภพมนุษย์มอบแก่จิ้งเสินเป็นอย่างไร"

โคลนวิเศษนี้มีแต่จะเป็นคุณแก่ผู้แช่ เฟิงจงจึงไม่รีบร้อนจะออกไปนึก เพียงแต่รู้สึกวาทาเฒ่าผู้นี้กำลังปั่นหัวนางเสียมากกว่า ยามนี้ทั้งต้องเปโรอะโคลนไปทั้งร่าง ทั้งต้องฟังเสียงพิณนั้นของเขาอีก อารมณ์ย่อมไม่มีทางจะดีไปได้

ไม่นึกเลยว่าเมื่อเสียงพิณนั้นดำเนินไป บนร่างเฟิงจงคล้ายมีบางสิ่งถูกขจัดออกมา พลันให้รู้สึกสบายตัวในทันที

ปรมาจารย์ปู่เหอกกล่าว "ข้าผู้เฒ่านี้รักหยกถนอมบุปผา ดูเหมือนว่า

* 'เฟิง' และ 'หวง' หมายถึงหงส์ตัวผู้และตัวเมีย โดย 'เฟิงเกี้ยวหวง' นี้คือชื่อเพลงพิณของชื่อหมาเซียงหู (นักวรรณคดีเลื่องชื่อสมัยยุครัตนโกสินทร์) ที่บรรเลงได้ประทับใจเจ้าเหวินจวิน (หนึ่งในสี่ยอดปราชญ์หญิงของจินโบราณ) จนนางยอมหนีตามเขาไปครองรักกัน

ระยะนี้บนร่างจ่งเดินเองก็แปดเปื้อนปรมาณอินกับไอมารออยู่บ้างเช่นกัน ยามนี้รู้สึกดีขึ้นมากแล้วใช่หรือไม่"

เฟิงจางยับแขนขาไปมา พบว่าสบายตัวขึ้นมากแล้วจริงๆ ทั้งไม่อ่อนเปลี้ยเพลียแรงเช่นก่อนหน้านี้แล้ว แม้นางจะมีโลหิตพิษคั่งมูกาย ทว่าระยะนี้ก็ยังมีสัมผัสกับไอมารไปบ่อยครั้ง คงได้รับผลกระทบมาบ้างจริงๆ กระทั่งตัวนางเองยังไม่ทันสังเกตเลย

ทว่าเช่นนี้ก็ยิ่งทำให้นางรู้สึกว่าปรมาจารย์ปู่เหอผู้นี้ช่างพิกลนัก ทั้งที่ไร้มารยาทและเป็นคนโอหังกำเริบเลิบบาน แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ได้มุ่งร้าย

ปรมาจารย์ปู่เหอลุกขึ้นถือกล่องเล็กใบนั้นดูเก็บโคลนพิเศษต่อ โคลนทั่วกายเฟิงจางก็ถูกดูดเก็บไปด้วย อาการณ์สวรรคตของนางค่อยๆ คืบคลานกลับคืนมา ไม่เปรอะเปื้อนแม้แต่ละอองธุลี

ขณะที่นางเตรียมจะย่างเท้าก้าวออกจากบ่อโคลนนั้น โคลนสายหนึ่ง ก็พลันไหลตรงเข้ามาในอกเสื้อ นางรีบยื่นมือกดเอาไว้ ใจกลางฝ่ามือ พลันสัมผัสกับดวงฟ้าดินที่อยู่ในอกเสื้อเข้า

ปรมาจารย์ปู่เหอมองมา "มีเพียงพญามารเท่านั้นถึงจะดูดให้ โคลนพิเศษนี้เป็นฝ่ายไปสะกดด้วยตัวเองได้ ในอกเสื้อของเจ้ามีสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพญามารอยู่หรือ"

เฟิงจางตะลึงงัน ในดวงฟ้าดินบรรจุแจกันหยกสีน้ำเงิน แล้วก็เสียวเฮย กับฟางจวินเยี่ยที่อยู่ในผนังถ้ำถ้ำลี้ หากบอกรว่าเป็นมารร้ายก็คงจะมีแต่ ฟางจวินเยี่ยที่เข้าที่กระมัง แต่เขาก็เป็นแค่เซียนต้องโทษผู้หนึ่ง ยังไม่ถึงขั้น เป็นพญามารได้นี่

ราวกับปรมาจารย์บูเหอผู้นี้จะมีความเข้าใจต่อพญามารอยู่พอสมควร นางจึงเดินออกจากบ่อโคลนมาสอบถาม "ท่านแน่ใจได้อย่างไร"

ตอนนี้เองเสียงร้องอันกังวานใสก็พลันแว่วมาแต่ไกล นั่นเป็นเสียงของวิหคคราม น่าจะเป็นชิงเสวียนกำลังตามหานางอยู่

ปรมาจารย์บูเหอดูเก็บโคลนพิเศษทั้งหมดจนเกลี้ยงแล้วเก็บกล่องใบนั้นเข้ามาในแขนเสื้อ เขาทะยานร่างขึ้นสู่อยอดเขาของด่านบูเหอ พลังฟากสายลมส่งวาจาหนึ่งประโยคมาแต่ไกล "กลางดึกของวันมะรืน ข้าผู้เฒ่าจะมาพบจ้งเสินอีกครั้ง" จบคำเขาก็หายไปจากยอดเขาในพริบตา

เฟิงจิงขมวดคิ้วก้มหน้ามองบ่อโคลนที่แห้งเหือดไปแล้วอย่างแสนเสียดาย ตัวเขาเองก็ไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยสักหน่อย เอาโคลนพิเศษไปทั้งหมดเช่นนี้จะให้ใครใช้กันแน่ จะแบ่งให้นางสักนิดไม่ได้เลยเชียหรือ

"โธ่ เจ้าหายนะ เหตุใดเจ้าออกจากถ้ำมาเสียเล่า"

พอเฟิงจิงเงยหน้าขึ้นก็เห็นภูซานสื่อฟางร่อนลงมาตรงหน้าแล้ว สีหน้าของเขาดูอิดโรยอยู่บ้าง นางจึงอดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ "นี่เจ้าไปทำอะไรมา"

"อ๊า!" ภูซานสื่อฟางโยนสิ่งที่อยู่ในมือมาเบื้องหน้านาง ถึงกับเป็นสัตว์อสูรที่อ้วนพีตัวหนึ่ง "ก็เพราะข้าได้้องจิตใจตั้งงามเกินไป แม้เจ้าจะดูแลณวิสุทธ์โลหิตของข้า แต่ข้าก็ยังเป็นห่วงเป็นใยปากท้องของเจ้า"

ถึงอย่างไรไรที่นี้ก็คือทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังเป็นถิ่นของผู้เปลี่ยนจิ้งไม่ใช่สถานที่ที่สัตว์อสูรจะมาผลุบโผล่ เขาต้องตระเวนไปไกลมากแน่กว่าจะล่าเจ้าตัวนี้ได้

ฉงจี้ที่แต่เดิมน่าจะระรื่นขึ้นบานยิ่งกว่าใครกลับสะบัดหัวไปมา

อย่างไร้หัวหน้า ข้ายังปวดอุ้งเท้าใส่อย่างรังเกียจรังอนอีก

เฟิงจงเอ่ยด้วยความฉงน "นี่เจ้าเป็นอะไรไป"

ภูซ่านสือฟางรีบชิงพูดขึ้นก่อน "มันเอาแต่คิดถึงนายพรานชุดดำ
อะไรนั่นอยู่ คงไม่อยากจะกินของข้า นายพรานชุดขาวผู้นี้กระมัง"

ฉงฉีกางสองปีกออกแล้วใช้เสียงคำรามลั่นประณามเขาอย่าง
ไร้ไมตรี

เฟิงจงทอดถอนใจ "จะว่าไปข้าเองก็คิดถึงชีกวงมากเช่นกัน ไม่รู้
ตอนนี้เขาเป็นอย่างไรบ้าง อาการบาดเจ็บจะหายดีแล้วหรือไม่"

ชีกวงผู้ได้รับความคิดถึงจากเฟิงจงในขณะนี้กำลังอยู่ที่ใจกลาง
ภูเขาผู้เฟิง และเขาได้ฝึก ร่างของตนเองด้วยน้ำแข็งวิญญูณ

บัดนี้การประลองบนพิภพสวรรค์ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว แม้เขาจะลงชื่อ
ไว้แต่การเข้าร่วมก็ไม่ได้มีความหมายอะไร ในฐานะชีกวง เขาเคยให้เฟิงจง
ยืมวิสุทธิโลหิตไปแล้วครั้งหนึ่ง ต่อให้ชนะการประลอง นางก็จะไม่ยอมให้
เขาเสียวิสุทธิโลหิตไปอีก แต่โอกาสนี้ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่อาจยกให้
คนนอกได้ ดังนั้นจึงมีแต่ใช้ฐานะของร่างแบ่งภาคไปร่วมการประลอง
เท่านั้น

ขณะนี้เขาใช้งานร่างแบ่งภาคอยู่แล้วสองร่าง เพื่อจะใช้งานเพิ่มอีก
ร่างหนึ่งเขาจึงต้องคำนวณเวลาในการประลองไว้โดยเฉพาะ คร่าวๆ แล้ว
น่าจะต้องใช้เวลาร่วมกับสองวันสองคืนในพิภพมนุษย์ และเพื่อให้มั่นใจ
ได้ว่าพลังเทพจะเพียงพอ ภายในสองวันสองคืนนี้เขาต้องเก็บดวงจิต
ในร่างแบ่งภาคทั้งสองนั้นกลับคืนมาชั่วคราว แล้วย้ายไปใส่ในร่างที่

เตรียมตัวจะขึ้นประลอง รวมทั้งดวงจิตในร่างต้นกำเนิดนี้ก็ต้องย้ายไปใส่
ในร่างนั้นด้วย แม้ว่าการทำเช่นนั้นออกจะเสี่ยงอยู่บ้างก็ตามที

สถานที่จัดประลองคือเนินฉือชิวบนพิภพสวรรค์ ครึ่งซีกของฉือชิว
เป็นเนินเขา ส่วนที่เหลือนั้นเป็นที่ราบอันกว้างใหญ่ซึ่งเหมาะแก่การ
ล่าแดงยุทธ์ อีกทั้งมีพลังวิเศษควบคุมอยู่ ไม่ว่าเทพเซียนที่มีตะบะสูงส่ง
เพียงใดก็ล้วนไม่มีทางเล่นลูกไม้สกปรกที่นี่ได้ แน่นอนว่าการประลอง
ย่อมจะบริสุทธิ์ยุติธรรมยิ่งขึ้น

บัลลังก์ของเทียนตี่กับเทียนไฮ่วถูกจัดวางอยู่บนยอดเนิน โดยมี
เซียนหญิงอาลักษณ์ถือหนังสือทองคำยื่นอยู่เบื้องซ้าย คอยขานเรียกชื่อ
ของผู้เข้าประลองตามลำดับ และมีเทพผู้คุมกฎยืนอยู่เบื้องขวา คอยดูแล
รักษาระเบียบในสถานที่จัดประลอง เทียจ้อสัตว์เทพของเขาไม่ได้อยู่ที่นี้
เพราะยามนี้กำลังวุ่นอยู่กับการสืบหาคนที่ทำร้ายเหล่าเทพเซียน

ผู้ที่ถูกขานนามได้ลงไปประลองกันที่เชิงเนินแล้ว ส่วนผู้ที่ยังไม่
ถูกขานนามล้วนยืนรออยู่เบื้องหลังบัลลังก์ของเทียนตี่กับเทียนไฮ่ว
บ้างก็ดูเบื่อหน่าย บ้างก็ออกอาการคันไม้คันมือ

รอบทิศนอกลานประลองมีชั้นเมฆลอยเคลื่อน บนนั้นเนื่องแน่น
ไปด้วยบรรดาเทพธิดาและเซียนหญิงที่มาล้อมดูความครึกครื้น พวกนาง
ต่างกำลังขี้มือนั่งไปเบื้องล่างพลางวิพากษ์วิจารณ์กันใหญ่ เดิมทีซึ่งหลี่
มีความหวังสูงสุดที่จะคว้าได้อันดับหนึ่ง ทว่ายามนี้เขาไม่อยู่แล้ว บทสรุป
จึงคาดเดาได้ยากยิ่ง

วันนี้เทียนตี่สวมอาภรณ์สวรรค์อันภูมิฐาน แม้จะดูน่าเกรงขามยิ่งนัก

ทว่าความจริงแล้วใจกลับไม่ได้อยู่กับตัวสักเท่าไร ถึงขั้นหนีกลับไปตั้งแต่การประลองเบื้องต้นเพียงจะดำเนินไปได้แค่ครึ่งทาง รอจนถูกเทียนไฮ้ลอบหยิกต้นขา เทียนตีจึงได้สะตั้งต้นขึ้นมาพลางเหลียวซ้ายแลขวาแล้วระบายลมหายใจอย่างโล่งอก... *ค้อยังชั่วที่ไม่ถูกเทพเซียนอื่นพบเห็นเข้า*

อันที่จริงในใจของเทียนตีผู้เฒ่าก็รู้กระจ่างดีว่าเรื่องยี่มวิสุทธ์โลหิตนี้ไม่จำเป็นต้องประลองอะไรกันเลย ทว่าจิตใจที่จิ่งเสินปรากฏกายขึ้นในช่วงที่สามพิภพกำลังเสื่อมโทรม จึงส่งผลให้เหล่าเทพเซียนบุรุษในพิภพสวรรค์ต่างรอที่จะเคลื่อนไหว การใช้วิธีประลองเลือกตัวแทนออกมานี้จึงทำไปเพื่อยับยั้งไม่ให้เกิดการต่อสู้ไปทั่วเท่านั้น

กระนั้นก็เชื่อว่าพวกเขาจะเลิกต่อสู้กันโดยสิ้นเชิง เทียนตีไม่เชื่อเลยสักนิด เพราะนับแต่พิภพมนุษย์ไร้ซึ่งผู้คน เป็นเหตุให้พิภพสวรรค์สูญเสียดูเคาพเลื่อมใส บรรดาเทพเซียนต่างก็เริ่มมีกิเลสตัณหา จนบัดนี้เทพเซียนมีอันใดแตกต่างจากมนุษย์ปุกุชนกันแล้ว

"เฮ้อ..." คิดมาถึงตรงนี้เทียนตีก็ถอนหายใจยาว พอดีกับการประลองเบื้องต้นได้ผลแพ้ชนะ เทพเซียนทั้งหลายจึงนึกว่าเทียนตีเพียงนึกเสียตายผลที่ออกมา

"ท่านเซียนฉือวินเป็นผู้ชนะ!" ยามประกาศผลเซียนหญิงอาลักษณ์ก็ยังคงมีใบหน้าที่เฉยเมยดุจเดิม

เนื่องจากมีเทพเซียนไม่น้อยถูกทำร้ายอย่างสาหัสก่อนวันประลอง ผู้เข้าร่วมจริงจึงมีเหลืออยู่ไม่มากแล้ว ประกอบกับกฎที่ไม่ให้สู้จนเกิดการบาดเจ็บ การประลองแต่ละรอบจึงดำเนินไปได้รวดเร็วยิ่ง ฉือวินชนะติดกันหลายรอบจนเป็นที่จับตามองไม่น้อย กระทั่งเทียนไฮ้วยังรับสั่งกับ

เทียนดีเสียงเบาว่าเขามีโอกาสเป็นผู้ชนะยิ่ง

ไม่ช้าเขียนหญิงก็พลิกรายชื่อมาถึงตอนท้าย นางขานเรียกชื่อของ
หมิงเสินอวี้ว ทว่าเมื่อเหลียวมองรอบด้านกลับไม่พบเห็นเขาปรากฏตัว

"เห็นที่หมิงเสินคงสลละสิทธิ์แล้ว" เทียนดีโบกมือ "คนถัดไปเถอะ"

คนถัดไปก็คือตงจวินผู้มาจดชื่อเป็นรายสุดท้ายนั่นเอง เมื่อเขียนหญิง
ขานชื่อออกมาก็ไม่เห็นเขาปรากฏตัวเช่นกัน

เทียนดีโบกมืออีกครั้ง "ตงจวินเด็กคนนั้นอาจจะกำลังหลบอยู่ที่ใด
สักแห่งก็เป็นได้ ข้ามเถอะ"

ฉื่อฉินลอบยินดีอยู่ในใจ...ซึ่งวงมีฝีมือพึ่ๆ ข้าไม่ได้เก็บมาใส่ใจ
อยู่แล้ว เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าหมิงเสินที่น่าเป็นกังวลที่สุดก็ไม่ได้ปรากฏตัว
ด้วย เห็นทีว่าคราวนี้แม้แต่ฟ้าก็มีเจตนาช่วยข้าเป็นแน่แท้

ขณะที่เขียนหญิงกระแอมให้โล่งคอเตรียมจะประกาศผลอยู่นั้น
นางก็พลันเห็นรถเทียมม้งกรเขี้ยวสองตัวของตงจวินแล่นมาแต่ไกล
พริบตาที่ร่อนลงตรงกึ่งกลางของลานประลองเบื้องล่างพอดีพอดี

คนทั้งหมดล้วนนึกว่าเป็นตงจวินที่รุดมาถึงทันเวลา แต่กลับได้ยิน
หลงต่ำผู้ควบคุมรถเอ่ยพลางหมอบศีรชะม้งกรลงถวายบังคมต่อเทียนดี
"กระหม่อมรับคำสั่งจากตงจวินให้นำความมาทูลว่าเขาล้มป่วยไม่อาจ
เดินทางมา จึงได้เชิญเทพอีกผู้หนึ่งมาประลองแทนพะยะค่ะ"

จบคำเสียงแข็งแซ่ก็ตั้งขึ้นทั่วสารทิศ

"อะไรนะ!" เทียนดีหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "ตงจวินเด็กหน้าเหม็นนี้
เอาลูกไม้มากปานนี้มาจากที่ใดกัน!"

หลงเอ๋อร์รีบเท้าไปเบื้องหน้าอีกก้าวก่อนถวายบังคม "ก่อนหน้านี้

ฝ่าบาทมิได้รับสั่งชัดว่าห้ามเสาะหาผู้อื่นมาประลองแทน ตงจวินของ
กระหม่อมไม่ปรารถนาจะละทิ้งโอกาส ดังนั้นจึงต้องใช้วิธีการชั้นเลวนี้
ขอฝ่าบาททรงโปรดเห็นชอบด้วย"

เทียนตี้หันหน้ามองไปทางเทพผู้คุมกฎ

ช่วงเวลาอันสั้นเทพผู้คุมกฎก็หาเหตุผลมาโต้แย้งไม่ได้เช่นกัน ยามนี้
เทพเซียนในพิภพสวรรค์ต่างแย่งชิงงั่งเสินกันจนใกล้จะถูกจิตมารครอบงำ
เสียด้วยซ้ำ ยังไม่เคยพบเคยเห็นเลยจริงๆ ว่าจะมีใครประลองแทนผู้อื่น
โดยไม่คำนึงถึงตนเอง

"เช่นนั้นก็ได้ ตงจวินอยากจะทำเช่นนั้นที่สุดแต่ใจเขาแล้วกัน" เทียนตี้
ขมใจไม่ไหวเอาไว้ก่อนจะโบกมือเป็นความหมายให้เริ่มประลองกันต่อไปได้

ยามนี้ภายในทั้งกู่ตกค้ำแล้ว ก่อนหน้านี้เป็นเพราะเพิงจงได้ยิน
เสียงร้องของวิหคกรรม ด้วยเกรงว่าพวกชิงเสวียนจะหานางไม่พบ นาง
จึงรอคอยอยู่ที่ด่านบูเหอมาตลอดโดยไม่ได้จากไปไหน

ในถ้าก่อนหน้านี้มีกลิ่นเหม็นอันยากจะทนสุดดมได้ เพิงจง
ไม่ปรารถนาจะหวนกลับเข้าไปอีกจริงๆ กลุ่มของนางจึงพักแรมกัน
ข้างๆ บ่อโคลนเก่า ภูซานสื่อฟางจัดการอย่างสัตว์อสูรตัวนั้นเสร็จแล้ว
กลิ่นหอมฟุ้งอบอวลไปทั่ว ทำให้ท้ายที่สุดขยงฉีกไม่อาจต้านทานได้ไหว
จากที่แรกเริ่มเยอหึงนำดูชม ตอนนี้อย่างนี้ไม่เพียงคืนร่างมาเป็นเจ้าตัวจ้อย
ดังเดิมแล้ว มันยังเขมือบเนื้อย่างไปเกือบครึ่งในอึดใจเดียวอีกด้วย

เพิงจงได้รับประโยชน์จากโคลนวิเศษนั้น ร่างกายจึงแข็งแรงขึ้น
มากทีเดียว ทั้งยังเจริญอาหารขึ้นไม่น้อย ตอนที่ใกล้จะกินอิ่มแล้ว

ภูซานสือฟางที่อยู่ด้านข้างก็ยื่นกระบอกล้มไผ่ที่บรรจุน้ำสะอาดอยู่เต็ม
มาให้นางหนึ่งกระบอกลนางรับมาแขวนหน้าตม้จวบจนกระดกกันกระบอกล
ขึ้นซึ้ฟ้า เมื่อรู้สึกสบายไปทั้งร่าง นางก็หันไปมองเขาปราดหนึ่ง

เขาดูไม่ค่อยปกตินัก นับตั้งแต่กลับมาสืหน้าก็ดูอิดโรย วาจาก็
ไม่มากอยางเคย ซ้าต่อนนี้ยังต้องนั่งขัดสมาธิเดินลมปราณโคจรพล้งด้วย

เฟิงจงกระเถิบเข้าไปจ้องมองใบหน้าของเขา "เจ้าเป็นอะไรไป"

ภูซานสือฟางแ้งมเปลือกลตาขึ้น ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แผงอารมณ์
แ่งอน "เพื่อไม่ให้เจ้าถูกปีศาจจู้บไปกินระหวางที่ซ้าได้ต้องไม่อยู่ ซ้าจึง
วางซายอาคมตัวแทนไว้ที่ปากถ้า หาไม่เจ้ามีหรือจะจัดการปีศาจจู้บนั้น
เพียงลำพังได้ ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพราะซ้าได้ฮองหรือกหรือที่ใช้แผงอกนี้
ปกป้องเจ้าไว้" เขาพูดกลางตบหน้าอกฮ้อวด ทว่ากลับเจ็บจนต้อง
ขมวดคิ้ว เขานวดหน้าอกแล้วเดินลมปราณต่อ

'ซายอาคมตัวแทน' เป็นวิชาที่ซ้าร่างของตนเองเป็นฉากอาคม
ปกป้องผู้อื่น มันสังเกดเห็นได้ยากยิ่งกว่าและมีผลป้องกันยิ่งกว่า
ซายอาคมทั่วไป เพียงแต่การโจมตีจะมาตคอยู่บนร่างของตนเอง
ทั้งหมด ความเสียหายจึงรุนแรงยิ่งกว่าด้วย จนปานนี้เฟิงจงถึงได้เข้าใจ
กระจ่างว่าเหตุใดน้ำพิษของงูเผม่าตัวนั้นล้นนไม่อาจพ่นเข้ามาในถ้าได้
เกรงว่าจะเปื้อนอยู่บนตัวของเขาหมดแล้ว ตอนนีซ้าต้องเดินลมปราณ
ซึบพิษงูออกมาอยู่เป็นแน่

"นางปีศาจตนนี้ซ้าไม่ได้จัดการด้วยตัวคนเดียวหรอก ที่นี่ยังมี
ปรมาจารย์ปู่เหออยู่ผู้หนึ่ง สามารถแปรเสียงเป็นคมอาวุธได้ ดูเหมือน
ก่อนหน้านี้จะเคยประมือกับผู้เปลี่ยนมาหลายหนแล้ว เขาลงมือได้

แม่นยำยิ่ง ในที่สุดก็กำจัดอสรพิษเผ่านี้ลงจนได้" เฟิงจงทางหนึ่งชวนคุย เพื่อกระตุ้นสติเขา อีกทางหนึ่งใช้คทาหมอนมั่งกรแตะที่ข้างลำคอของเขา เพื่อตรวจอาการ...เขาถูกพิษงูจริงเสียด้วย

ภูซานสื่อฟางพลันเหลือบมองบนฟ้าแวบหนึ่งราวกับไม่ได้ฟังว่า นางพูดอะไรบ้าง "สนใจทำไมกันว่าเขาเป็นใคร ข้าได้อั่งขอนอนก่อน ลักครู่" เขาพูดจบก็ล้มตัวลงนอนทันที

เฟิงจงมองตามสายตาของเขาขึ้นไปบนฟ้า ไม่เห็นจะมีอะไรเลยที่นั่น ครั้นก้มศีรษะมองดูเขาอีกครั้ง นางก็พบว่าเขาดูเหมือนจะหลับลึกผิดปกติ จึงยื่นนิ้วมือไปตรวจทดสอบเหนือศีรษะของเขา ในใจพลันตระหนกлуб ไฉนรู้สึกว่าคุณจิตของเขา กำลังหลุดลอยออกไปแล้ว

พิษงูนี้คงจะไม่ร้ายกาจถึงเพียงนี้กระมัง เฟิงจงรีบใช้พลังวิเศษ ช่วยเขาขับพิษงูที่ตกค้างอยู่ในร่าง ทุกอย่างราบรื่นดียิ่ง ทว่าเมื่อตรวจทดสอบเหนือศีรษะของเขาอีกครั้ง นางก็ยังพบว่ามันดวงจิตหลุดลอยออกไปเช่นเดิม

นางรีบตั้งคทาหมอนมั่งกรไว้ข้างกายภูซานสื่อฟางหมายจะปกป้องดวงจิตเขาไว้ ทว่าเมื่อปราณชีวิตแผ่พุ่งออกไป รอบกายเขาก็ปรากฏระลอกแสงสว่างๆ กระเพื่อมออกมาหนึ่งวง ตอนนี้นางจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาได้วางข่ายอาคมไว้รอบด้านหนึ่งชั้นตั้งแต่แรกแล้ว นางอดไม่ได้ที่จะระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

ที่แท้ก็มีการป้องกันตั้งแต่แรก เห็นที่ว่าเขาจะจงใจถอดดวงจิตออกจากร่าง เพียงแต่มันช่างแปลกพิกลนัก อยู่ดีๆ พอล้มตัวลงนอน ก็ถอดดวงจิตออกจากร่างเช่นนี้ เขาคิดจะทำอะไรของเขานะ!

สาวน้อยลุกขึ้นตะหนึ่งเท้าใส่ปลี้น่องของภูซานสื่อฟางอย่างขุ่นเคือง

หากกลับมาแล้วยังไม่ชี้แจงให้ชัดเจน นางจะไล่เขาไปทันที ขึ้นยังพาเขาไปด้วย นางต้องถูกทำให้ตกใจตายไม่ช้าก็เร็ว

ช่วงที่สี่แห่งรัตติกาลลึกค่ำที่สุดได้ล่วงผ่านไปแล้ว ดวงตะวันค่อยๆ ประชิดขึ้นสู่ออดต้นฝูซัง ทั้งคู่ซึ่งอยู่สุดเขตบูรพาจึงเริ่มต้นรับแสงสีขาวย พุงปลาบนฟากฟ้าก่อนดินแดนใด

เฟิงจงเข้ามาอยู่ในข่ายอาคม ขณะรอดคอยดวงจิตของ ภูซานสื่อฟางกลับคืนร่าง นางก็พลันได้ยินเสียงร้องอย่างตื่นตื่น "ในที่สุด ก็หาพวกเจ้าพบเสียที!"

นางเงยหน้ามองไปก็พบเมฆก้อนหนึ่งลอยมาจากขอบฟ้า ซึ่งเสวียน มือข้างหนึ่งพุงซิงหลี่ มืออีกข้างกำลังโบกให้นาง

ซิงหลี่ผละออกจากการพุงของซิงเสวียน บัดนี้สีหมองคล้ำบน ใบหน้าเขาได้หายไปหมดสิ้นแล้ว อาการณ์และเกี้ยวครอบมวยผมล้วน เรียบร้อยเข้าที่ กลับมาเป็นซิงหลี่ผู้สูงส่งเยอหยิ่งคนเดิมนั้นแล้ว

"ปีศาจเฒ่าตนนั้นเล่า" พอซิงเสวียนลงมาจากก้อนเมฆก็มองไป รอบด้านอย่างระมัดระวัง

เฟิงจงตอบ "ถูกผู้เฒ่านามว่าปรมาจารย์บูเหอสังหารไปแล้วละ"

"ปรมาจารย์บูเหอ?" ซิงเสวียนหันไปมองยอดเขาที่ไม่ประสานกัน สองลูกนั้น "ที่แท้ก็มีปรมาจารย์บูเหอผู้นี้อยู่จริง?"

เฟิงจงอดสงสัยไม่ได้ "เจ้ารู้จักเขาด้วยหรือ"

ซิงเสวียนผงกศีรษะรับ "ประมาณหนึ่งพันปีก่อนได้กระมัง ตอนนั้น พิภพมนุษย์ไม่มีผู้คนแล้ว ช่วงที่ผู้เหลียนจูโจเม่่วาวิหคครามของพวกเรา อย่างกำเริบเสิบสานนั้น จู่ๆ ก็มีเซียนซึ่งมีที่มาไม่ชัดเจนผู้หนึ่งเผลอมา

ยึดครองด้านปู่เหอแห่งนี้ เขาเรียกตนเองว่าปรมาจารย์ปู่เหอ มุ่งมั่นจะสังหารผู้เหลียนนามตลอด แต่ได้ยินว่าจนแล้วจนรอดก็ไม่อาจทำสำเร็จได้"

เฟิงจางเม้มปาก "เขาสังหารผู้เหลียนก็เพื่อให้ได้โคลนวิเศษขององค์เทพหมื่นบรรพต"

ชิงหลี่หน้าเคร่งขรึมพลาบแค้นเสียงฮือ "ที่แท้ปีศาจเผ่าตนนี่ก็มีความเกี่ยวข้องกับองค์เทพหมื่นบรรพต มีนำเล้ามีพลังได้ถึงขั้นนี้"

ชิงเสวียนพลันชะงักศีรษะมองไปเบื้องหลังเฟิงจางปราดหนึ่ง ดูชานสื่อฟางนอนตะแคงอยู่ระหว่างผืนหญ้ากับก้อนหิน เรือนผมสีเงินพาดปรกหน้าอก ริมฝีปากสีแดงชาดแต่มีระดับอยู่บนดวงหน้าที่ชาวสะอาด กระทั่งยามที่ขันทายาวหลุบดำก็ยังเป็นภาพที่ดูมีชีวิตชีวา

นางไม่ชอบจิ้งจอก แต่ก็มิอาจไม่ยอมรับว่าเขามีรูปโฉมที่ล่อลวงผู้อื่น กระทั่งชิงหลี่ยังซ้ำเลื่องมองเขาตั้งหลายครั้งหลายครา

"นี่เขาเป็นอะไรไป" ชิงเสวียนเอ่ยถาม

"อย่าให้เอ่ยถึงเลย ข้าเกือบจะถูกเจ้าหนูนี้ทำให้ตกใจตายทีเดียว"

เฟิงจางยังขุ่นเคืองไม่หาย

ชิงเสวียนคิดจะเดินเข้าไปสังเกตอาการใกล้ๆ ไม่นึกว่าจะถูกชายอาคมสกัดขวาง นางบ่นพึมพำหนึ่งประโยคอย่างหงุดหงิด ก่อนจะไปนั่งอีกด้านโดยไม่แยแสดูชานสื่อฟางอีก

ชิงหลี่อดไม่ได้ที่จะเกิดใจระแวงต่อชานสื่อฟาง ก่อนหน้านั้นเขาร่างกายอ่อนแอ ไม่อาจตรวจสอบอีกฝ่ายให้ละเอียด ยามนี้เห็นจิ้งจอกตัวนี้ถึงกับวางชายอาคมที่รองรับเฟิงจางแค่ผู้เดียว เกรงว่าอีกฝ่ายคงวางแผนจะให้นางยืมวิสุทธิโลหิตเช่นกัน

เฟิงจงพลันกุมคทาหม่อมมั่งกรเดินออกจากซ้ายอาคารมาเอ่ยกับชิงหลี่ "ในร่างเจ้ายังมีปราณอินตาค้างอยู่จำนวนหนึ่ง ข้าจะช่วยขับออกมาให้"

ชิงหลี่เก็บความเยื่อหยิ่งแล้วนั่งลงอย่างว่าง่าย เขามองดูสีหน้าของเฟิงจงพลางครุ่นคิดว่าจะเอ่ยเรื่องยี่มวิสุทธ์โลหิตอีกครั้งได้หรือไม่

ชิงเสวียนมีหรือจะสัมผัสถึงความเปลี่ยนแปลงในใจเขาไม่ได้ นางนั่งยองอยู่อีกด้าน กระตักดิงหญ้าคาบนพื้นอย่างกลัดกลุ้ม ครั้นหันหน้ามองเข้าไปในซ้ายอาคารก็เห็นฉยงฉีตัวจ้อยกำลังแอบใช้พันกัศชายเสื้อของภูซานสื่อฟางอยู่ ท่าทางจะอารมณ์ไม่ดีเช่นกัน

เพื่อรอให้ดวงจิตของภูซานสื่อฟางกลับเข้าร่าง พวกเฟิงจงจึงไม่อาจจากไปที่ใดชั่วคราว

การรอคอยหนึ่งผ่านไปอีกหนึ่งวันเต็มๆ สัตว์อสูรที่ล่ามาตัวนั้นก็ถูกกินหมดเกลี้ยงไม่มีเหลือ ยามนี้ตักตักแล้ว แม้ชิงหลี่ร่างกายเฟิงจะฟื้นตัวเล็กน้อยก็ยังอาสาออกไปหาน้ำกับอาหารให้เฟิงจง

ตักตื่นค่อนข้างยังไม่วายประจบเอาใจ ชิงเสวียนไม่แคล้วอึดอัดขัดเคืองขึ้นมาอีก ทว่าก่อนหน้านั้นนางพูดเองว่าไม่ถือสาที่เขาจะให้ยี่มวิสุทธ์โลหิตแล้ว ดังนั้นนางจึงทำได้เพียงข่มใจตนเองเท่านั้น

ขณะพิงตันไม่จับหลักอยู่ เฟิงจงพลันรู้สึกได้ว่าซ้ายอาคารมีการสะเทือน พอนางลืมหันขึ้นก็เห็นรอบด้านปรากฏระลอกแสงชั้นหนึ่งกระเพื่อมไหวแผ่วเบา นางรีบหันขวับไปมองภูซานสื่อฟาง เห็นคิ้วตาของเขาเริ่มขยับนิดๆ มีท่าทีว่าจะฟื้นตื่นแล้ว

สาวน้อยถลกแขนเสื้อขึ้นทันใด ตั้งใจไว้แล้วว่า จะอัดเขาแรงๆ

สักกรอบหนึ่ง ทว่าพลันได้ยินเสียงพิณดังขึ้นเสียก่อน นางแหงนหน้ามองไปก็เห็นจันทร์เพ็ญฉายส่องเงาร่างสายหนึ่งที่อยู่บนยอดเขาหน้าด่าน ปล่อยให้ "ข้าผู้เฒ่ามาพบจ้งเสินแล้ว"

เพิงจ้งลุกขึ้นเดินออกจากชายาคอมไปทันที

ซึ่งเสวียนติดตามมาด้วย "นั่นก็คือปรมาจารย์ปู่เหอหรือ"

"อืม"

ปรมาจารย์ปู่เหอร่อนลงที่นอกชายาคอมอย่างแผ่วเบา เขาคืออี้มเอ่ยกับเพิงจ้งโดยไม่ซายตาแลผู้อื่นสักแวบเดียว "ตอนนี้จ้งเสินยินดีจะสืบทอดทายาทให้ข้าผู้เฒ่าแล้วหรือไม่"

เพิงจ้งมุ่นคิ้ว "ข้าเพียงอยากจะสนทนากับท่านเรื่องโคลนวิเศษและพญามารนั่นเท่านั้น แต่ไม่คิดเลยว่าพอท่านเอ่ยปากจะยังคงเป็นเรื่องนี้อีก"

ปรมาจารย์ปู่เหอกล่าว "หากจ้งเสินสืบทอดทายาทให้ ข้าผู้เฒ่าค่อยพูดเรื่องนั้นต่อเจ้าโดยละเอียดก็ยังไม่สาย"

อีกฝ่ายอยู่ในอารมณ์สีเทา รุ่มร่าม เรือนผมหงอกขาว ผิวหนังเหี่ยวย่นเห็นสภาพเช่นนี้แล้วซึ่งเสวียนก็ขนลุกชูจนผิวกายแทบจะเป็นหนังไก่และอดไม่ได้ที่จะชิงเอ่ยขึ้นก่อน "มีผู้เฒ่าหน้าไม่อายเสียงท่านที่ไหนกัน อายุก็ป็นนี้แล้วยังอยากจะสืบทอดทายาทอีก!"

ปรมาจารย์ปู่เหอหัวเราะหยัน "ปฤชณสามัญจึงจะถือสาในรูปภายนอกเช่นนี้"

ซึ่งเสวียนโกรธจนลมหายใจติดขัด "ท่านหาว่าข้าเป็นปฤชณสามัญ เชี่ยวหรือ!"

"อ้อ ไม่ควรพูดเช่นนี้นี้นะ เกรงว่าจะทำให้บุุชชนสามัญไม่พอใจ
เอาได้"

"!!!"

เฟิงจงห้ามปรามซิงเสวียนที่จวนจะระเบิดโทสะออกมาอยู่แล้ว
"การสืบทอดทายาทจะต้องให้เข้ามามีวิสุทธิโลหิต ท่านบำเพ็ญจากมาร
มาเป็นเซียน เกรงว่าคงไม่ค่อยเหมาะสม"

ปรมาจารย์บู๊เหอเอามือไหล่หลังแล้วเดินทอดน่องมาหยุดอยู่
เบื้องหน้าพวกนาง "ใจคนหากใฝ่ซั้ว จะต่างกับมารตรงที่ใด มารหากใฝ่ดี
แล้วมีอันใดผิดแฉกกับเทพเล่า ข้าผู้เฒ่าบำเพ็ญจากมารมาเป็นเซียน
เปรียบกับบำเพ็ญจากมนุษย์มาเป็นเซียนแล้ว หรือว่ามีไชนทางแตกต่าง
แต่ปลายทางเดียวกัน?"

เฟิงจงตะลึงงันอย่างช่วยไม่ได้ "จริงของท่าน"

ซิงเสวียนถลึงตาโตพลางยุตแขนเสื้อเฟิงจงไว้ "หรือเจ้าจะรับปากเขา
จริงๆ! เจ้าดูเขาลี อายุตั้งปุ่นนี้แล้ว หากสืบทอดทายาทจริงก็คงไม่มีปัญญา
จะดูแลทายาทหรอก!"

"ดูแล?" ปรมาจารย์บู๊เหอพนลมซึ้นจุมุกอย่างดูแคลน "สืบทอดทายาท
แล้วเหตุใดจะต้องดูแลด้วย"

ซิงเสวียนเอ่ยด้วยโทสะ "ไม่ดูแลแล้วท่านจะเลี้ยงเขาให้เติบโตใหญ่
ได้อย่างไร!"

"ก็เลี้ยงแบบปล่อยไปสิ สรรพสิ่งล้วนถือกำเนิดขึ้นในสามพิภพ
ย่อมควรได้เติบโตอย่างอิสระในสามพิภพนี้ มีอันใดไม่ถูกต้องเล่า"

"ท่าน...ช่างไร้เหตุผลสิ้นดี!" ซิงเสวียนกระที่บเท้า

ต่างกับเฟิงจิงที่เปล่งเสียงหัวเราะออกมา "ข้าพหลันรู้สึกว่าคุณคิด
ความอ่านของปรมาจารย์ผู้เฒ่าตรงจริตเข้ายิ่งนัก หากวิสุทธิโลहितของท่าน
เหมาะสม ข้าก็ยินดีที่จะหยิบยืมยิ่งนัก"

ชิงเสวียนมองดูรูปโฉมของปรมาจารย์บูเหอนั้นอีกครั้ง ก่อนจะ
เลื่อนสายตามามองเฟิงจิง สองคนนี่เข่าขาขวัญนางจนพูดจาไม่ออกแล้ว

ปรมาจารย์บูเหอพลันสะบัดแขนเสื้อหอบโคลนสายหนึ่งไปกระหัด
เอวเฟิงจิงไว้ จากนั้นก็ฉุดร่างนางมาอยู่เคียงข้างตน เขาปรายตาไปทาง
ชิงเสวียนปราดหนึ่งก่อนเอ่ย "แม่นางน้อยผู้นี้เอะอะมะเทิงเหลือเกิน
รบกวนข้าผู้เฒ่าพูดคุยกับจงเสิน มีผู้ไปสนทนากันอย่างละเอียดที่อื่น
ดีกว่า"

วาทายังไม่ทันขาดคำ ผงธุลีก็แผ่ฟุ้ง ชิงเสวียนรีบยกแขนเสื้อขึ้น
บังกาย รอจนลดแขนเสื้อลงก็ไม่พบเห็นร่องรอยของพวกเขาคือแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625185.html>